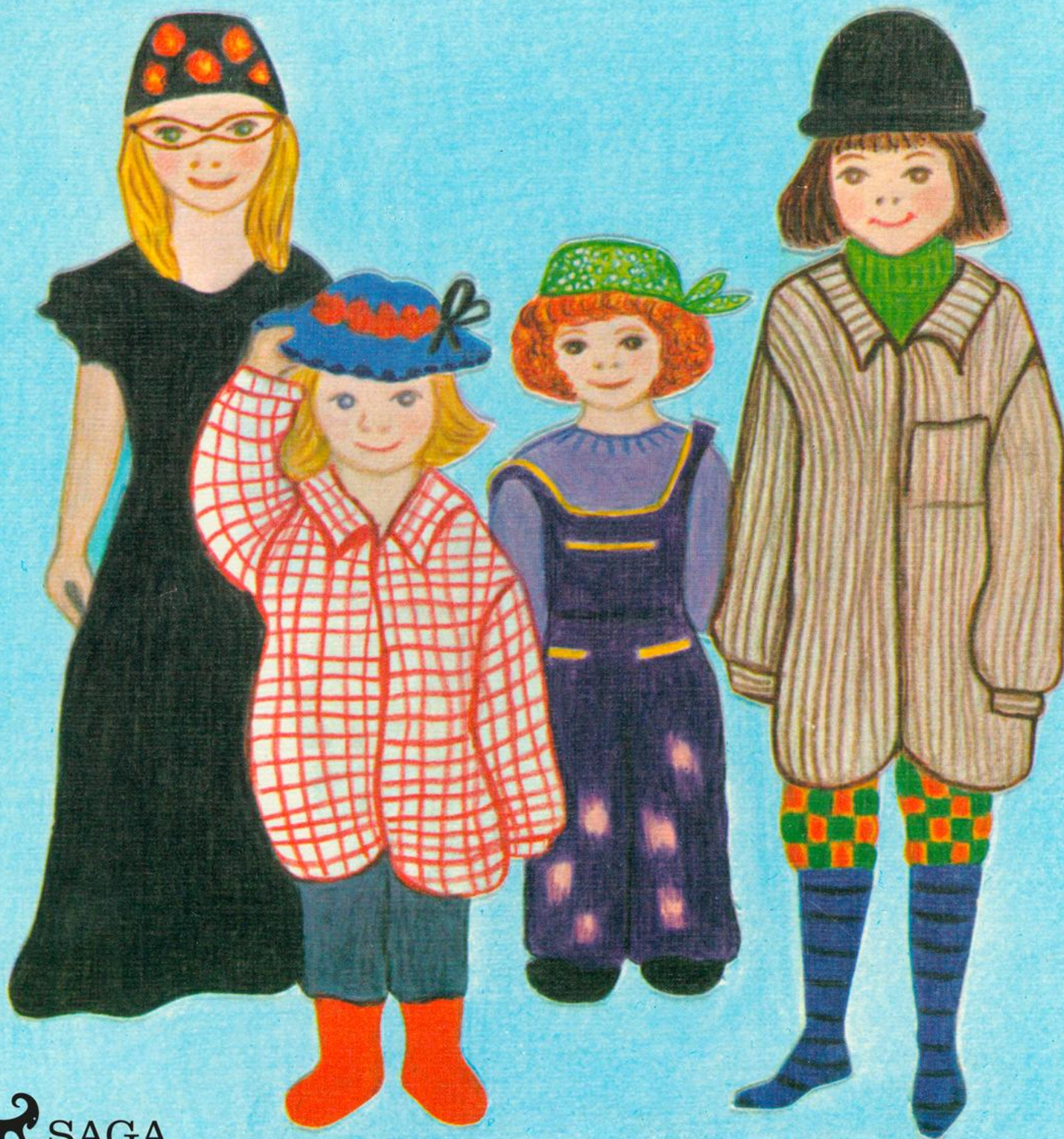

**Camilla
Gripe**

SEMLAN

Camilla Gripe

Semlan

SAGA Egmont

Semlan

Copyright © 1975, 2020 Camilla Gripe och SAGA Egmont

Alla rättigheter förbehålles

ISBN: 9788711849439

1. e-boksutgåva
Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med förlaget samt med författaren. SAGA Egmont Semlan

www.sagaegmont.com

Tårtan

Klara Selma Mathilda, mest kallad Semlan, hade ingenting att göra för hon fick inte gå ut. Familjen väntade besök, och Semlan fick hålla sig hemma och vara ren och snygg så hon kunde hälsa. Bröderna Bert och Aron hade köpt en ny skiva som de spelade om och om igen uppe på sitt rum en trappa upp. Mamma kokade kaffe. Ute föll smutsgrå vårsnö i tunga flingor.

Semlan gick ut och ställde sig på balkongen för att se när gästerna kom. Om de kom snart, kunde hon kanske få gå ut sen när hälsningen var överstökad och kakorna slut.

Nere på gatan stod en stor flyttbuss. Karlar bar tunga möbler ut ur huset och in i bilen. Semlan visste att det var Anderssons i lägenheten bredvid som skulle flytta. Mamma hade pratat om det länge. De skulle flytta till en mindre lägenhet därför att deras barn hade blivit vuxna och flyttat hemifrån och nu tyckte de att de var för gamla för en så stor lägenhet.

- Varför står du där ute i kylan, sa mamma som dök upp i balkongöppningen. Kan du inte hjälpa mig och springa ned till konditoriet och köpa en gräddtårta i stället. Vi får ju ha något extra till kaffet idag.

Det gjorde Semlan gärna. Mamma tog fram sin portmonnä.

- Du får gå försiktigt, så du inte mosar tårtan, sa hon. Och tappa inte pengarna!

Bara ordet "gräddtårta" fick det att vattnas i munnen på Semlan, hon flög nedför trapporna.

I konditoriet var det ganska mycket folk, så Semlan fick vänta. Det var två expediter, men det tog ändå lång tid.

När det äntligen blev Semlans tur var gräddtårtan slut för dagen. Semlan beslöt sig för en marzipantårta i stället.

När hon kom ut ur konditoriet träffades hon av en blöt, otäck snöboll i nacken, just där jackan slutade. Hon ryckte till och höll nästan på att tappa tårtkartongen. Hon tittade sig omkring för att se vem som hade kastat snöbollen, men såg ingen. Då fortsatte hon att gå, som om ingenting hade hänt, men strax träffades hon i bakhuvudet av en ny snöboll. Men den här gången tyckte hon att det gick för långt. Detta kunde hon inte finna sig i längre.

Hon tyckte precis att hon såg ett par huvuden dyka ned bakom en bil. Försiktigt ställde hon ned tårtkartongen, samlade snö i händerna och började smyga mot bilen. Men hon hann inte långt. Två killar kom springande rakt emot henne, den ene hade en snöboll i beredskap, som han prickade in rätt i ansiktet på henne, medan de jagade förbi.

Semlan kastade sin snöboll efter dem, men den kom inte långt och träffade inte ens. Men plötsligt snubblade en av

killarna och föll. Nu skulle han få. Hon samlade snabbt ihop ny snö och rusade fram. Så kom hon av sig ... Killen reste sig långsamt och de stod en stund och stirrade på marken, på det han hade snubblat över. Och Semlan såg till sin fasa att det var tårtkartongen! Nu var den alldeles tillplattad och förstörd, hur innehållet såg ut var bara alltför lätt att tänka sig. Semlan var stum.

Den andra killen, som hade hunnit en bit längre bort, kom nu tillbaka, nyfiken på vad som hade hänt.

Tillsammans öppnade de kartongen.

- Jag vågar aldrig gå hem mer, snyftade Semlan.

Den ene killen tog upp en stor slinga marzipan och höll upp framför sin kompis.

- Gapa! Det här var kalas, vetja, sa han.

Sen gick de in i en portuppgång, där de förtjust började smaska i sig tårtan. Semlan följde efter. Först var hon som förstenad, men så småningom kom ilskan i takt med att snön smälte och rann som kalla kårar utmed rygg och ansikte. Här stod de och åt upp tårtan, som hon hade köpt åt mamma, mitt framför ögonen på henne. Först förstörde de den utan att be om ursäkt och sen åt de upp den utan att ens fråga henne. Hon sprang fram till dem, hötte med näven och skrek:

- Bannade! Bannade! Ge hit min tårta!

Men de bara flinade åt henne. Den ene stoppade en skär marzipanros i munnen. Tårtkartongen balanserade han överlägset på handflatan.

- Lillan ska få en liten bit, om Lillan är snäll, sa han.

Men nu hade Semlan fått nog. Hon rusade rakt fram emot honom, körde huvudet i magen på honom och knuffade till hans arm, så att han ramlade baklänges med tårten över sig. Sen drog hon sig snabbt undan och sprang därifrån så fort hon orkade.

Hon visste inte vart hon sprang och stannade inte förrän hon var ordentligt trött och andfådd.